

Arrest

nr. 170 516 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 9 maart 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2015 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Macedonische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 2 december 1974.

De tweede verzoekende partij verklaart de Macedonische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 27 oktober 1995.

De tweede verzoekende partij is een meerderjarig kind van de eerste verzoekende partij.

Op 1 februari 2010 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

Op 6 april 2010 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de

verzoekende partijen. Op 4 mei 2010 tekenen de verzoekende partijen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 27 juli 2010 met nummer 46 726 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 3 mei 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 9 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onvankelijk wordt verklaard.

Op 24 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 13 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) in hoofde van de eerste verzoekende partij.

Op 25 september 2013 bevalt de minderjarige dochter van de eerste verzoekende partij van een dochter, A.T.

Op 9 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten tot 25 november 2011.

Op 15 november 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 2 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 2 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) in hoofde van de eerste verzoekende partij. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 19 februari 2015 aan de eerste verzoekende partij ter kennis wordt gebracht, en waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

*Naam, voornaam: A.(...) A.(...)
geboortedatum: 02.12.1974
geboorteplaats: Miladinovci
nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

Zij dient vergezeld te worden door:

A.(...) K.(...) , geboren op 08.08.1997 te Kumanova, nationaliteit: Macedonië

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene verklaart sinds eind januari 2010 in België te verblijven. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is dus ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

[Feitelijke motivatie]

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.08.2013, aan betrokkene betekend op 20.08.2013 en verlengd tot 25.11.2013."

Op 2 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) in hoofde van de tweede verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 19 februari 2015 aan de tweede verzoekende partij ter kennis wordt gebracht, en waarvan de motieven luiden als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mijnheer,

Naam, voornaam : A.(...) A.(...)

Geboortedatum 27.10.1995

geboorteplaats: Kumanovo

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene verklaart sinds eind januari 2010 in België te verblijven. De toegestane duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is dus ruimschoots overschreden.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen wordt een exceptie van gebrek aan belang met betrekking tot de bevelen om het grondgebied te verlaten, aangevoerd. De verwerende partij stelt:

"De verwerende partij heeft de eer op te merken dat het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven : (...)

2° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoekers betwisten niet dat zij, overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en artikel 20 van de uitvoeringsovereenkomst Schengen, de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen ruimschoots overschreden hebben.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan hen dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet hen opnieuw een bevel geven het grondgebied te verlaten.

Verzoekers maken voorts geen schending aannemelijk van een hogere rechtsnorm.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering niet ontvankelijk."

2.2. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Daargelaten of de vermelding in artikel 7 “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, op zich niet reeds volstaat om een gebonden bevoegdheid te dezen uit te sluiten, dient het volgende te worden opgemerkt.

Van een gebonden bevoegdheid is slechts sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057). Het woord “moet”, in voormeld artikel 7, sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14 §§1 en 3 van de Vreemdelingenwet de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie MAST, o.c., nr. 1060). Voorts moet nog gewezen worden op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde de situatie dient te beoordelen, al betreft het daarbij geen “ruime” discretionaire appreciatiebevoegdheid. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat daarbij een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°, van de Vreemdelingenwet) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9° en 10°, van de Vreemdelingenwet).

Daarbij moet er nog op worden gewezen dat de Raad het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS nr. 207.325 van 13 september 2010). In het geval van de “verplichte” afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, heeft een dergelijk onderzoek betrekking op de vraag of correct werd vastgesteld dat de betrokkene geen houder was van de vereiste documenten (1°), of de in artikel 6 bepaalde termijn werd overschreden (2°), of de betrokkene Schengen-geseind is (5°), of hij onder toepassing valt van een terugwijzings- of uitwijzingsbesluit (11°) of van een inreisverbod (12°). Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist is (cf. RvS (Algemene Vergadering) van 2 april 2009 nr. 192.198, overweging 19), zodat, al is de appreciatie in de gevallen gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°, van de Vreemdelingenwet niet zo ruim als in de overige gevallen, het te dezen zeker niet gaat om een zuiver gebonden bevoegdheid.

De verzoekende partijen hebben er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, te weerleggen, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening moeten worden gehouden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654). Daarenboven voeren de verzoekende

partijen de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), een verdragsbepaling die primeert op de door de verwerende partij ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoekende partijen geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maken, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De exceptie dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 8 en 13 van het EVRM en van artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). De verzoekende partijen menen tevens dat zij geen daadwerkelijk rechtsmiddel hebben.

3.1.1. De verzoekende partijen adstrueren hun middel als volgt:

“Verzoekers verwijzen naar de bijhorende wettelijke bepalingen en zullen aantonen dat verwerende partijen de wet verkeerdelijk toepassen.

Artikel 7, alinea 1 stelt:

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
2° Wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Artikel 13 EVRM: Eenieder wiens rechten en vrijheden, welke in dit verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op daadwerkelijke rechtshulp door een nationale instantie, zelf indien deze schending zou zijn begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.

Alvorens verzoeker artikel 13 EVRM kunnen inroepen dienen zij aan te tonen dat er een grondrecht wordt geschonden.

Verzoekers zijn van oordeel dat artikel 8 EVRM wordt geschonden dat stelt:

Artikel 8 EVRM luidt:

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

De ingrijpende beslissing is heel summier gemotiveerd: Krachtens artikel 7, eerste lid 2° Vw is hij een vreemdelingen vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene verklaart sinds eind 2010 in België te verblijven. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is dus ruimschoots overschreden.

Verzoekers zullen eerste aantonen dat zij wel nog een belang hebben bij een eventuele vernietiging.

Artikel 7 stelt immers dat in het punt 2° gevallen de minister een bevel MOET afgeven. Doch de ministers moet slechts een bevel afgeven indien er geen meer voordelige belangen vervat in een internationaal verdrag geschonden worden. Artikel 7 stelt: Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ...

Verzoeker zal aantonen dat er aantonen dat bij uitvoering van het bevel artikel 8 EVRM wordt geschonden. Zodoende moet de minister geen nieuw bevel geven bij een eventuele vernietiging van huidig bevel. Derhalve hebben verzoekers wel nog een belang bij de vernietiging.

Verzoeker zijn van oordeel dat de motivering een stijlmotivering is. De motivering wordt nergens getoetst aan het specifieke geval van verzoekers.

Verzoekers zijn van oordeel dat verwerende partij het volledige administratief dossier dient na te lezen en pas daarna in eer en geweten een bevel kan afleveren om het grondgebied te verlaten.

In de bestreden beslissing wordt zelf niet verwezen dat verzoekers:

- Een asielprocedure achter de rug hebben
- Zijn een medische regularisatie achter de rug hebben
- Zij een verlening van het uitwijzingsbevel hebben ontvangen
- Zij een aanvraag tot machtiging artikel 9 bis Vw hebben doorlopen
- Eerste verzoekster haar minderjarige dochter bevallen is in oktober 2013 van een dochter A.(...) die een verblijfsrecht heeft in België.

Naar al deze bovenvermelde zaak wordt er door verwerende partij met geen woord gerept.

Verzoekers zijn het echter niet eens met de onontvankelijkheidsbeslissing van het artikel 9 bis Vw d.d. 2 februari 2015 en hebben hier tegen een verzoek tot vernietiging ingediend met verzoekschrift bij de RVV d.d. 6 maart 2015. Verzoekers zijn van oordeel dat zij wel degelijk beschikken over buitengewone omstandigheden gezien artikel 8 EVRM, artikel 3, 9 kinderrechtenverdrag in samenhang met artikel 22 bis Belgische grondwet en artikel 74/13 Vw.

Op grond van artikel 39/2 par. 2 Vw hebben verzoekers het recht om tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te dienen. Verzoeker putten aldus het recht terecht uit.

Verzoekers hebben in hun beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing gesteld deze een schending uitmaakt van voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Indien het bevel om het grondgebied bestaat in het rechtsleven kan deze worden uitgevoerd ondanks het feit dat verzoekers stellen dat artikel 8 EVRM, artikel 3, 9 kinderrechtenverdrag in samenhang met artikel 22 bis Belgische grondwet wordt geschonden.

Indien verwerende partij het bevel om het grondgebied uitvoert, hebben verzoekers geen daadwerkelijk rechtsmiddel zoals bedoeld in artikel 13 EVRM. Verzoekers zijn van oordeel dat de RVV als rechtsorgaan eerst een beslissing dient te nemen over de onontvankelijkheidsbeslissing in toepassing van artikel 9 bis Vw alvorens het bevel kan worden uitgevoerd. Het anders oordelen, komt erop neer dat verzoekers over geen rechtsmiddel beschikken om hun aantasting van artikel 8 EVRM te laten toetsen door een administratief of gerechtelijk orgaan.

Er dient eerst duidelijk te worden verschaft of er inderdaad geen schending is van artikel 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied dd. 2 februari 2015 uitvoerbaar te verklaren.

Verzoekers zijn aldus van oordeel dat zij met huidig bevel niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikken.

Verder wensen verzoeker te verwijzen naar artikel 13 par. 1 richtlijn 2008/115/EG. Dit artikel stelt: Aan de betrokken onderdaan van een derde land wordt een doeltreffend rechtsmiddel van beroep of bezwaar toegekend, dat hij bij een bevoegde rechterlijke of administratieve autoriteit of bij een onpartijdig samengestelde bevoegde instantie waarvan de onafhankelijkheid is gewaarborgd, kan aanwenden tegen de in artikel 12, lid 1, bedoelde besluiten in het kader van terugkeer.

De raad (dus verwerende partij) in samenspraak met het Europees Parlement zijn overeengekomen dat zij aan derdelanders, zoals verzoekers, een doeltreffend rechtsmiddel ter beschikking stellen tegen een terugkeerbesluit (zoals het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 2 februari 2015).

Verzoekers kunnen inderdaad huidig beroep instellen bij de RVV op grond van artikel 39 par. 2 Vw, derhalve zou er kunnen gezegd worden dat ze over een rechtsmiddel beschikken, doch artikel 13 richtlijn stelt dat het doeltreffend dient te zijn.

Indien het bevel om het grondgebied wordt uitgevoerd tijdens de procedure die hangende is bij de RVV in toepassing van artikel 9 bis Vw, waarin verzoeker duidelijk een schending van artikel 8 EVRM, artikel 3, 9 kinderrechtenverdrag aanwenden, is er van doeltreffendheid geen sprake.

Besluit:

Het bevel om het grondgebied voldoet niet aan de voorwaarden van een deugdelijke motivering. De motivering is een stijlmotivering. Uit de motivering blijkt helemaal niet dat verzoeker op 2 februari 2015 een onontvankelijkheidsverklaring hebben ontvangen in toepassing van artikel 9 bis waartegen zij recht hebben om een beroep tot nietigverklaring in te dienen wat hij op heden hebben gedaan.

Het bevel om het grondgebied voldoet niet aan de voorwaarden om te beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel in toepassing van artikel 13 EVRM en artikel 13 richtlijn 2008/115/EG. Indien het bevel wordt uitgevoerd heeft hun beroep tegen de onontvankelijkheidsverklaring geen enkele zin en worden verzoekers aldus ontzegd over een doeltreffend rechtsmiddel.

Het middel is derhalve gegrond."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het enig middel van de verzoekende partijen:

"Verzoekers zijn van oordeel dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt. Zij stellen dat verwerende partij eerst het volledig administratief dossier dient na te lezen en pas daarna een bevel kon afleveren om het grondgebied te verlaten. Zij stellen dat in de beschreden beslissing niet staat aangegeven dat zij een asielprocedure en een medische regularisatieaanvraag achter de rug hebben, dat aan hen een verlenging van het vorig bevel om het grondgebied te verlaten werd toegestaan, dat zij een regularisatieprocedure op grond van artikel 9bis hebben doorlopen en dat verzoeksters dochter in 2013 beviel.

Zij stellen dat zij een beroep hebben ingediend tegen de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dat indien de bestreden beslissing zou worden uitgevoerd hen een effectief rechtsmiddel wordt ontnomen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht het volgende inhoudt:

"Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft dat de bestuurde in de hem aanbelangende beslissing de gronden kan terugvinden waarop die beslissing is gesteund om aldus met kennis van zaken te kunnen nagaan of het zinvol is gebruik te maken van de beroepsmogelijkheden waarover de bestuurde in rechte beschikt; (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

De feitelijke en juridische motieven kunnen op eenvoudige wijze in de eerste bestreden beslissing worden gelezen, te weten dat de verzoekers verklaarden sinds eind juni 2010 in België te verblijven en dat zij derhalve, overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en artikel 20 van de uitvoeringsovereenkomst van Schengen, de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 ruimschoots overschreden hebben.

In het eerste bestreden bevel genomen ten aanzien van eerste verzoekster wordt bovendien gemotiveerd dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 20 augustus 2013 en verlengd tot 25 november 2013, waardoor de termijn om het grondgebied te verlaten wordt teruggebracht op 0 dagen.

Uit het enig middel blijkt dat de verzoekers deze motieven kennen, aangezien zij die hebben overgenomen in hun verzoekschrift. Zodus is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

Daar waar zij kritiek leveren op de inhoud van de bestreden beslissing, voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers stellen vooreerst dat de bestreden beslissing in strijd zou zijn met artikel 8 EVRM, doch lichten geenszins toe op welke wijze het bevel dit artikel zou schending, waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Voor zoveel als nodig verwijst verwerende partij naar het arrest van de Raad van 30 augustus 2007:

“Het middel ontbreekt een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop, volgens verzoekster, deze rechtsregel wordt geschonden. Een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld, is niet ontvankelijk.”

Het betoog van verzoekers waarin zij stellen dat in de beschreden beslissing zou moeten worden aangegeven dat zij een asielprocedure en een medische regularisatieaanvraag achter de rug hebben, dat aan hen een verlenging van het vorig bevel om het grondgebied te verlaten werd toegestaan, dat zij een regularisatieprocedure op grond van artikel 9bis hebben doorlopen en dat verzoeksters dochter in 2013 beviel, is geenszins ernstig.

Zij laten na enige bepaling aan te duiden op grond waarvan verwerende partij zou verplicht zijn in elke beslissing de feiten weer te geven die hebben plaatsgevonden voorafgaand aan de bestreden beslissing.

De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden, nu de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing werd gekomen.

Tot slot kunnen verzoekers niet ernstig voorhouden dat hen een effectief rechtsmiddel wordt ontnomen doordat zij het grondgebied dienen te verlaten alvorens de procedure bij de Raad ten einde is. Een beroep ingesteld tegen een beslissing waarbij een aanvraag op grond van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard is niet schorsend. Derhalve belet dit beroep verwerende partij niet een bevel af te leveren. Verzoekers kunnen overigens hun belangen laten waarnemen door een raadsman, waardoor zij geenszins kunnen voorhouden niet over een effectief rechtsmiddel te beschikken.

Daar waar verzoekers overigens kritiek leveren op de inhoud van de onontvankelijkheidsbeslissing van 2 februari 2015, dient te worden opgemerkt dat dit geenszins de thans bestreden beslissing betreft zodat de grieven die ertegen worden uiteengezet niet dienstig kunnen worden aangevoerd.

Verzoekers maken de door hen voorgehouden schendingen niet aannemelijk.

Het enig middel is niet ernstig.”

3.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten en artikel 74/14, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet om de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen te verminderen. De feitelijke overwegingen worden ook weergegeven in de eerste bestreden beslissing. De verwerende partij stelt dat de eerste verzoekende partij verklaart sinds 2010 in België te verblijven. Bijgevolg is de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen ruimschoots overschreden. De eerste verzoekende partij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 augustus 2013 waardoor de verwerende partij de termijn om het grondgebied te verlaten heeft herleid naar 0 dagen.

Ook in de tweede bestreden beslissing worden de juridische en feitelijke overwegingen weergegeven. De beslissing is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij verklaart sinds 2010 in België te verblijven, waardoor de toegelaten duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen ruimschoots is overschreden en de verwerende partij aan de tweede verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten, afgeeft.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat de bestreden beslissingen gemotiveerd zijn door een stijlmotivering en dat de beslissingen nergens getoetst worden aan de specifieke gevallen van

de verzoekende partijen. De verwerende partij zou bovendien geen rekening hebben gehouden met de vroegere procedures van de verzoekende partijen.

Er dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen betwisten noch weerleggen de motieven van de bestreden beslissingen en kunnen dus ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met hun specifieke situatie. De verzoekende partijen hebben de toegelaten termijn van 90 dagen overschreden.

Waar de verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij had moeten motiveren inzake hun eerdere procedures en aanvragen om verblijfsrecht te bekomen, tonen de verzoekende partijen niet aan waarom hierover *in casu* zou moeten worden gemotiveerd. Artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven] :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”

Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een vreemdeling aan één van de opgenoemde voorwaarden voldoet, de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten kan, en in sommige gevallen, moet afgeven. De bepaling vereist geen verdere motivering dan waarom een bepaalde vreemdeling voldoet aan één van de opgesomde voorwaarden. Aangezien de verzoekende partijen niet betwisten dat zij de toegestane termijn hebben overschreden, voldoen zij aan de voorwaarden en kon de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten, afgeven.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt de motieven van de bestreden beslissingen hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.1. De verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 13 van het EVRM. Zij stellen in hun verzoekschrift dat zij door de bestreden beslissingen geen daadwerkelijk rechtsmiddel meer hebben bij hun beroep tegen de beslissing van 2 februari 2015 waarbij de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, indien de verwerende partij de bevelen om het grondgebied te verlaten zou uitvoeren.

Vooreerst wijst de Raad er op dat *in casu* de bevelen om het grondgebied te verlaten niet gedwongen werden uitgevoerd. De Raad stelt vast dat de beslissing, waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, en de twee bestreden beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, afzonderlijke beslissingen zijn waartegen afzonderlijk beroep kan worden aangetekend, zoals de verzoekende partijen *in casu* hebben gedaan. De Raad ziet dan ook niet in waarom de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zou verhinderen dat de verzoekende partijen geen daadwerkelijk rechtsmiddel meer hebben tegen de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Bovendien heeft de Raad bij arrest van 27 juni 2016 met nummer 170 517 het beroep tegen de beslissing van 2 februari 2015 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, verworpen. In het arrest wordt gesteld dat de verzoekende partijen geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maken.

De verzoekende partijen kunnen zich niet dienstig op artikel 13 van het EVRM beroepen daar zij wel degelijk een rechtsmiddel hebben tegen de beslissing van 2 februari 2015 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.1.3.2. De verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Aan de betrokken onderdaan van een derde land wordt een doeltreffend rechtsmiddel van beroep of bezwaar toegekend, dat hij bij een bevoegde rechterlijke of administratieve autoriteit of bij een onpartijdig samengestelde bevoegde instantie waarvan de onafhankelijkheid is gewaarborgd, kan aanwenden tegen de in artikel 12, lid 1, bedoelde besluiten in het kader van terugkeer.”

De Raad wijst er op dat de verzoekende partijen deze bepaling niet dienstig kunnen aanvoeren. De Terugkeerrichtlijn werd immers omgezet in nationale wetgeving, namelijk door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012), die in werking is getreden op 27 februari 2012. *In casu* tonen de verzoekende partijen niet aan dat deze bepaling onvolledig of niet correct zou zijn omgezet. De Raad is ook niet bevoegd om wetsbepalingen, laat staan praktijken van de verwerende partij, te toetsen aan bepalingen van de Terugkeerrichtlijn.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat deze bepaling een daadwerkelijk rechtsmiddel garandeert tegen een verwijderingsbeslissing terwijl de verzoekende partijen in hun verzoekschrift argumenteren dat zij geen daadwerkelijk rechtsmiddel hebben tegen de beslissing van 2 februari 2015 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Voormelde beslissing betreft immers geen verwijderingsmaatregel. Daarenboven mist het betoog van verzoekers feitelijke grondslag daar bij arrest van 27 juni 2016 met nummer 170 517 de Raad het beroep tegen de beslissing van 2 februari 2015 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, verworpen heeft. De verzoekende partijen kunnen zich dus niet dienstig beroepen op deze bepaling. De Raad herhaalt bovendien dat het beroep tegen de beslissing van 2 februari 2015 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, is verworpen. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.1.3.3. Waar de verzoekende partijen de schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM in de hoofding van hun middel aanvoeren, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen onontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partijen beperken zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS